

Åbent brev til:

Regionsrådet i Region Nord
Formand i Danske Regioner Bent Hansen
Folketingets Sundhedsudvalg
Sundhedsminister Sophie Løhde
Sundhedsstyrelsen

Glyngøre, den 16. august 2015

“Vi har ikke råd til bedre behandling”

På samme måde som Region Nord nu siger, at dem med spiseforstyrrelse ikke kan få adgang til de behandlingsmetoder man anbefaler, kan man så tænke sig, at politikerne i Region Nord beslutter, at patienter med kræft ikke kan få både stråle og kemo, så kræftpatienter i Region Nord kun tilbydes kemo, på trods af, at forskning og anbefalinger siger noget andet – vil det så også være i orden?

Opfølgning på sag med Louise. <http://m.tvmidtvest.dk/smartphone/NewsItem.aspx?itemid=18118>
Se venligst de to indslag, der er link til nederst på siden, når du følger ovennævnte link.

Jeg og en stor gruppe af pårørende og patienter angriber på ingen måde personalet i Region Nord. Jeg ved fra dialogmøder og kontakt med en række behandlere, der har deltaget i den nationale uddannelse KOK (Koordinering, Opsparing og Kvalitetssikring i indsatsen for Spiseforstyrrelser), at der er mange engagerede og dygtige medarbejdere på området. Men uanset hvor gode personalet er, så kan det ikke opveje, at der mangler ordentlige rammer og ressourcetildeling til indsatsen. Den del er regionsrådet ansvarlig for.

Borgere med spiseforstyrrelser får alt for ringe behandlingstilbud i region Nord. Dels i primær sektor, hvor praktiserende læger er en mangelvare, og de fleste praktiserende læger har ikke særlige stor viden om spiseforstyrrelse, og de har slet ikke den tid, der skal til, for at kunne hjælpe endog dem med lette spiseforstyrrelser. Men heller ikke regionen har tilstrækkelige behandlingstilbud til dem, der lider af alvorlig spiseforstyrrelse. Region Nord opfylder ikke de helt simple anbefalinger om organisering af indsatsen. Det på trods af, at anbefalingerne har eksisteret i 10 år – og at der fra politisk hold på Christiansborg og med solid opbakning fra alle partier, har været fokus på spiseforstyrrelse, og målrettede bevillinger til regionerne, så man netop kunne gøre en bedre indsats for personer med spiseforstyrrelse.

Jeg giver ikke meget for, at Ulla Astman henviser til at det er en faglig ledelse, der har vurderet, man kan tilbyde så dårlige en indsats, som man gør i region Nord. Hvis det er korrekt, så viser det bare, at den faglige ledelse ikke har den tilstrækkelige viden og indsigt i den meget komplekse sygdom – den psykiske sygdom, som har den højeste dødelighed. Var det i en privat virksomhed, havde man straks fyret den faglige ledelse, hvis de havde vurderet, at det var faglig i orden, at man tilbyder så dårlige rammer og ressourcer, som man gør i Region Nord. Jeg tror nærmere det handler om, at den faglige ledelse har været nødt til at sige, at så må vi nøjes med det, som psykiatrilidelse og politikere rent økonomisk vil sige god for.

Det passer ikke, når Ulla Astman siger, at de gør alt, hvad de kan – NEJ, de har truffet en **bevidst prioritering** og beslutning, der betyder, at patienter med spiseforstyrrelse ikke skal have den indsats, man fra Sundhedsstyrelsen anbefaler. Dem der gør alt hvad de kan, er det stakkels personale, som står med den direkte kontakt. Heldigvis så er der for en gangs skyld en modig læge, der tør sige det for fuld offentlighed, at patienter ikke får den nødvendige behandling,

- der mangler dagbehandling,
- og det haster med at få specialiserede pladser i Region Nord.

Normalt vil der blive uddelt mundkurv, så der ikke kommer sådanne udtalelser fra en fagperson, men nu er det fælles viden, og det at Region Nord har så dårlige tilbud til personer med spiseforstyrrelse kan man ikke længere snakke uden om. Så nu kan I altså ikke gøre som I plejer – slå det hen og dække jer ind under, at det bare er hysteriske brugere og pårørende.

Er det okay?

Louise er ikke den eneste. Der er flere. Og der er mange pårørende omkring dem, som er frustreret og magtesløse. Der kommer flere og flere patienter med behandlingskrævende spiseforstyrrelse – der kommer bare ikke flere ressourcer. Det er svært at få den rette behandling, mere og mere lægges ud til ambulans behandling, og det ansvar det nære netværk kommer til at stå med bliver derfor større og større. Men der er stort set ingen tilbud og/eller aflastning til de pårørende. **Det er bare ikke i orden.**

Hvordan kan man slippe afsted med at sige, at vi ikke har råd til at give den rette behandling? Lige nu kører der i medierne en diskussion om den nye dyre medicin – den skal patienter have. Der findes ingen pille til spiseforstyrrelser – her er det samtaleterapi, familie/relations indsats, tid og adfærdskorrigerende indsats i rolige, trygge og forudsigelige rammer, der er det vigtigste – og det skal udføres af nogen, som virkelig kender til denne her komplekse sygdom – ellers fastholder eller forværrer man sygdommen.

Er det ok, at det er den enkelte region, der selv prioriterer, hvilke sygdomme man vil prioritere at behandle efter anbefalingerne?

Hvorfor skal dem med spiseforstyrrelse ikke have den behandling/indsats, som man ved er så afgørende?

Hvorfor har det ingen konsekvenser, at man ikke følger en 10 år gammel anbefaling fra Sundhedsstyrelsen?

Hvorfor bliver de pårørende ikke klædt på til opgaven – de skal have viden, indsigt og sparring?

Desværre er det ikke kun i Region Nord, at der er en manglende indsats. Det er galt i hele landet, men i de 4 andre regioner har man trods alt en specialiseret indsats, som kommer nogen til gavn – men også her er det nok kun halvdelen af patienterne, som får den specialiserede indsats – alt for mange placeres under alm. psykiatriske afdelinger – stik imod anbefalinger. Og Region Midt som har en forpligtelse til at varetage den højt specialiserede funktion for Nord, kan ikke indfri den opgave – Region Midt kan end ikke kan indfri den i forhold til deres egne patienter, for de mangler også ressourcer.

Kære politikere – det står skidt til, så skidt, at vi, brugere og pårørende, reelt oplever, at det er lige så dårligt som tilbage i 2006, hvor en høring på Christiansborg banede vejen for en række nye bevillinger og gode initiativer. Noget må og skal gøres – den seneste skolebørnsundersøgelse viste f.eks. at blandt børn/unge i alderen 11-15 år, er antallet af børn/unge, der er utilfredse med deres krop steget fra 43% til 54% - dermed en voldsom stigning i den gruppe, der udviser risikoadfærd for at udvikle spiseforstyrrelser – og vi har ingen ordentligt tidlig indsats i Danmark, så derfor vil antallet af spiseforstyrrelse, alt andet lige stige.

Så hvad gør vi nu?

Med venlig hilsen

Dorte Nielsen, Poppelvej 19, Glyngøre 7870 Roslev – mobil 5360 4026, e-mail:dorte_nielsen@mail.dk
Specialiseret bostøtter for personer med alvorlig spiseforstyrrelser
Aktiv i en lukket facebookgruppe for pårørende (12 år i den nu lukkede forening PS som bestyrelse/ansat/frivillig)